

Arrest

nr. 67 392 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. TALPE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hassan Khel (district Bagram, provincie Parwan) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. Uw vader was een commandant bij Hezb-i Islami en vocht tegen de Russen. Later, toen de Taliban aan de macht kwamen, vocht hij aan de zijde van de Taliban. Hij zou wel altijd lid gebleven zijn van Hezb-i Islami. Na de val van de Taliban vocht uw vader nog geruime tijd (een jaar of anderhalf jaar) met andere Talibs tegen Shurai Nazar, de partij van Fahim. Zes jaar geleden is uw vader verdwenen. Ongeveer een jaar en een maand geleden heeft A. K. (...), een commandant van Shurai Nazar die welbekend is in uw regio, zijn mannen naar jullie huis in Hassan Khel gestuurd. Uw oudere broer werd meegenomen en uw moeder werd mishandeld.

Uzelf kon zich verbergen. De volgende dag werd het lichaam van uw broer teruggevonden. Hij bleek te zijn doodgeschoten. Een vijftal dagen na zijn dood werd ook u beschoten. U oordeelde dat uw leven niet langer veilig was. A. K. (...) heeft het immers gemunt op de kinderen van alle leden van Hezb-i Islami. De volgende dag heeft u Afghanistan verlaten. Via Pakistan en Iran bent u via een u voorts onbekende reisroute naar België gekomen. Op 18/06/2009 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 30/04/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met het arrest nr. 50.511 van 28/10/2010 een soortgelijke beslissing.

Na uw deelname aan een hongerstaking in december 2010 heeft u zich op 24/12/2010 een tweede keer vluchteling verklaard.

B. Motivering

Dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 30/04/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij onder meer opmerkte dat aan uw asielaanvraag en uw beweerdde problemen met A. K. (...) geen enkel geloof kan worden gehecht. Op 28/10/2010 wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de talrijke in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden omtrent de activiteiten van uw vader voor Hezb-i Islami en de Taliban. De Raad oordeelde voorts dat het onaanvaardbaar is dat u op geen enkel van de gestelde vragen correct kon antwoorden.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag stelt u nogmaals dat u bij een eerste gehoor minderjarig was, dat u niets wist en dat u de vragen niet kon begrijpen. U beweert evenwel dat u ondertussen contact heeft gehad met uw moeder en dat u deze keer wel alles weet over de activiteiten van uw vader.

Dat u pas na het mislukken van uw eerste asielpcedure bij uw moeder te rade zou zijn gegaan en meer te weten zou zijn gekomen over de activiteiten van uw vader, is zeer opmerkelijk. Bovendien zijn uw verklaringen over die activiteiten tegenstrijdig met de beperkte info die u tijdens het eerste gehoor verschaftte. Zo stelde u op 21/04/2010 dat uw vader na de val van de Taliban drie jaar in Maidan Wardak en Ghazni vocht (CGVS, p.7). Deze keer stelt u dat hij actief was in de districten rond Bagram (CGVS, p.5). Dergelijke tegenstrijdigheid toont aan dat ook aan uw nieuwe verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Bagram, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjshir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent, wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's

voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een paspoort voor dat op 03/01/2011 door de Afghaanse ambassade in Brussel werd afgeleverd. Dit stuk betreft slechts uw identiteit en vermag niet uw asielmotieven te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2. Wat betreft de vluchtelingenstatus

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar geloofwaardigheid in twijfelt trekt omwille van haar verklaringen over de politieke activiteiten van haar vader, terwijl haar gebrek aan kennis te verklaren is door haar uiterst jonge leeftijd, zodat zij de situatie niet correct kon inschatten. Het is evident dat een vader zijn zoon van 8 à 9 jaar niet zal betrekken bij de door hemzelf uiterst gevaarlijke uitgeoefende politieke activiteiten. Niet alleen omwille van het belang van de geheimhouding en politieke belangen, maar ook omdat een achtjarige jongen er geen baat bij heeft en er enkel schade van zou kunnen ondervinden. Voor de "eenvoudige en jeugdige" asielzoeker is het bovendien allesbehalve gemakkelijk om een duidelijke en gedetailleerde verklaring af te leggen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing onlogisch is, waar bovenaan pagina 2 de volgende passage vermeld staat: *“zo stelde u ... niet als vluchteling worden erkend”*. De verzoekende partij stelt expliciet dat zij verklaarde dat haar vader eerst in Maidan Wardak en Gazni vocht en nadien rond Bagram en benadrukt het risico dat hij loopt. Zowel haar broer als haar neef zijn vermoord en zij is wellicht de volgende. Zij stelt dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling. De bestreden beslissing faalt dan ook in haar motivering voor zover zij stelt dat het relaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig is.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas uiteengezet bij haar eerste asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 29 april 2010 ongeloofwaardig bevonden en aan verzoeker werd onder meer de status van vluchteling geweigerd.

Bij het beroep tegen deze beslissing oordeelde de Raad in het arrest nr. 50 511 van 28 oktober 2010 eveneens dat aan het voorgehouden relaas volstrekt geen geloof kon worden gehecht waardoor aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad omvat dus de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het middel gedeeltelijk analoog is aan het middel dat werd aangevoerd voor de Raad in het kader van de weigeringsbeslissing van de eerste aanvraag, en dat het door de Raad ongegrond werd bevonden. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Immers, eens hij een beslissing heeft genomen over een bepaalde asielaanvraag, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Met andere woorden : de Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het motief in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat zij pas na het mislukken van haar eerste asielaanvraag te rade is gegaan bij haar moeder om meer te weten te komen over de activiteiten van haar vader, ongemoeid laat, terwijl deze vaststelling van de verwerende partij zeer pertinent is in het licht van de medewerkingsplicht, die op de asielzoeker rust om van bij de eerste keer dat hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, een zo nauwkeurig en gedetailleerd mogelijk asielrelaas uiteen te zetten. Dit motief wordt door de Raad derhalve bijgetreden en noopt tot de conclusie dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de ongeloofwaardigheid van haar relaas, die reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld, zouden kunnen ombuigen. De bijkomende vaststelling in de bestreden beslissing omtrent de plaatsen waar de vader van de verzoekende partij actief was, is in die optiek overtoollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing, en de verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.3. Het middelonderdeel moet worden verworpen. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.3.1. De verzoekende partij betoogt dat het duidelijk is dat haar veiligheid bij een eventuele terugkeer niet kan gegarandeerd worden. Het Commissariaat-generaal geeft impliciet toe dat er een risico is, maar stelt dat de incidenten niet noemenswaardig zouden zijn. Dit is uiteraard weinig of niet geruststellend, temeer gelet op het gevaar dat de verzoekende partij loopt, wat blijkt uit haar asielrelaas. Zij verwijst

naar arresten van de Raad waarin volgens haar werd beslist tot een toekenning van de subsidiaire bescherming nadat het Commissariaat-generaal besliste, hoewel de betrokkenen afkomstig waren uit een provincie die voorkomt op de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR, dat er geen sprake was van een reëel risico op ernstige schade.

De lijst van onveilige gebieden, zo vervolgt de verzoekende partij, is opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria en beperkt zich niet tot een globale appreciatie. Het document van het UNHCR vermeldt zes criteria. Als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werd gerapporteerd, zou er subsidiaire bescherming moeten worden verleend aan personen die van daar afkomstig zijn. Het gaat om de volgende criteria: hevige voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende fracties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, en veiligheid en vrijheid. Aan minstens één van voormelde criteria werd volgens de verzoekende partij voldaan. Bovendien stelt de verzoekende partij dat er nog andere rapporten van het UNHCR zijn die men niet zomaar naast zich kan neerleggen en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie aanzienlijk verslechterd is. De verzoekende partij haalt de volgende artikelen en verslagen aan: Amnesty International *“Report 2010 – Afghanistan”*, Vluchtelingenwerk Vlaanderen – *“Hoe veilig is Afghanistan?”*. Verder verwijst de verzoekende partij naar een internetlink van de website van het UNHCR, waaruit zou blijken dat het UNHCR afstand doet van de lijst van onveilige districten, aangezien de situatie zo volatiel is dat niet kan nagegaan worden of de andere districten wel veilig zijn. Verder zou het UNHCR stellen dat er geen binnenlands vestigingsalternatief is. In de *“Eligibility Guidelines”* spreekt het UNHCR zich uit tegen de gedwongen terugkeer van mensen naar andere regio's dan vanwaar ze afkomstig zijn of naar regio's waar ze eerder gewoond hebben wanneer ze daar geen familie- of gemeenschapsbanden hebben. De Raad van State is volgens de verzoekende partij eveneens de mening toegedaan dat de algemene situatie aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet vereist immers geen individuele vervolging. Door te vereisen dat er een groot aantal burgerslachtoffers moeten vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, voegt het Commissariaat-generaal een voorwaarde toe aan de wet, wat uiteraard niet kan. Bovendien is het niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk geïmagineerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Recente rapporten geven bovendien aan dat de situatie in Kabul onveilig is. Verder dient voor de interpretatie van het begrip “reëel risico” te worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) omtrent artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het EHRM oordeelde dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het begrip “reëel” mag niet worden verengd tot “waarschijnlijkheid” en dus tot “het aantal keer dat een dergelijk incident zich zou voordoen”.

2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben. Iedere asielaanvraag moet immers individueel en op eigen merites worden behandeld, waarbij enkel de vigerende wetgeving en de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier, eventueel aangevuld door het verzoekschrift en de verweernota, als leidraad gelden. De Raad is derhalve niet gebonden door de door verzoeker aangehaalde arresten. De Raad ziet overigens niet in hoe deze arresten *in casu* dienstig zouden kunnen zijn nu deze rechtspraak gaat over personen van Afghaanse nationaliteit afkomstig uit de districten Chaparar (provincie Nangarhar) en Sayedabad (provincie Wardak), twee districten die voorkomen op de UNHCR-lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is, terwijl verzoeker afkomstig is van het district Bagram (provincie Parwan), een district dat naar verluid van de stukken in het administratief dossier in 2010 door ANSO als de veiligste provincie wordt beschouwd.

2.3.3. Voorts stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet dat de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend blijft, zoals overigens ook blijkt uit de door verzoeker aan het verzoekschriften gevoegde rapporten van Amnesty International en Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het UNHCR-rapport *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 in rekening genomen. De link waarnaar de verzoekende partij verwijst en waaruit zou blijken dat UNHCR afstand doet van de lijst van onveilige districten omdat niet kan worden nagegaan of de andere districten wel veilig zijn, verwijst naar een

rapport van juli 2009 en is derhalve niet langer actueel. Aan de hand van de in dit rapport onderzochte cumulatieve indicatoren heeft UNHCR de situatie in welbepaalde provincies gekenmerkt als één van veralgemeend geweld, maar wordt ook gesteld dat asielzoekers uit andere uitdrukkelijk bepaalde regio's mogelijks nood hebben aan internationale bescherming, zodat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet moeten worden onderzocht in het licht van de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en de actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Evenwel werd in de richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op de analyse van de veiligheidssituatie van Afghanen afkomstig uit de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Het weze herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de SRB *“Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)”* van 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011, blijkt dat de provincie Parwan in 2010 door de ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul wordt beschouwd, en dat hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen, in het district waaruit de verzoekende partij stelt afkomstig te zijn, geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten.

De verwerende partij concludeert op grond van de beschikbare informatie dat er op dit moment in het district Bagram in de provincie Parwan voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Bagram (provincie Parwan), verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgebrachte informatie, met name het Amnesty International *“Report 2010 – Afghanistan”* en het artikel van Vluchtelingenwerk Vlaanderen *“Hoe veilig is Afghanistan?”*, bevat geen elementen die deze conclusie tegenspreken zodat de Raad zich aansluit bij de analyse van de verwerende partij op grond van de stukken van het administratief dossier.

2.3.4. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier geen andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Het middelonderdeel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS